

RECONQUISTA

KULTÚRA NOVEJ EURÓPY

WWW.RECONQUISTA.SK

MAREC | BREZEŇ | 2018

ÚVODNÍK

RECONQUISTA #1

Reconquista. Znovudobytie, znovuzískanie niečoho, čo strácame, niečoho, čo sme už stratili. Toto slovo sa stáva jedinou odpoveďou, ktorou sa dá reagovať na dnešnú dekadentnú dobu, ktorá stráda materiálne, politicky, ale najmä duchovne. Preto týmto započíname boj o dušu človeka, aby získal slobodné myslenie zadupané súčasnou tvrdou čižmou politickej korektnosti, aby svet nevidel čierne – bielo, aby spoznal a hlavne vedel, že existuje i tretia strana mince. Reconquista je preto plameňom, ktorý má za úlohu vniesť do vyhasnutých srdc novú plameň, nové myšlienky a hlavne odhodlanie získať to, čo sme stratili, teda našu vlasť a Európu.

Za týmto projektom stoja ľudia z rôznych organizácií, či skupín, ktorých dala dokopy myšlienka vytvoriť niečo nové, čo na Slovensku ešte nebolo. Dali nás dokopy i spoločné myšlienky a idea tretej cesty, pretože opovrhujeme politikárčením, prežitým rozdeľovaním na pravicu a ľavicu a hlavne túžba vytvoriť myšlienkovú platformu, ktorá by ideály tretej cesty predstavila. Naša snaha je aj istou formou reakcie na súčasnú „národoveckú scénu“, ktorá je príliš ideovo plytká, plná bolševických vplyvov a najmä ideologického plebsu. Je to výsledok toho, že „národovecká scéna“ najmä politikári a nevychováva nové duše do nášho boja, ktorý nie je iba politický. V našom prvom čísle, ktoré práve držíte v rukách sa snažíme ponúknuť vám ochutnávku článkov, s ktorými sa

budete na našich stránkach stretávať. Články sa budú týkať najmä kultúry, histórie, politiky, umenia. V tomto čísle sme pre vás napísali niekoľko článkov, ktoré vyjadrujú hlavne smer, akým sa chceme vydať. Zamýšľame sa nad významom slova Reconquista (strana 3). Predstavujeme vám, aký prvý krok musí človek vykonať, aby sa vydal na cestu revolúcie (strana 6). Tiež vám prinášame i článok o znovuobjavení duchovných hodnôt (17). Pripravili sme i recenzie na nové CD od nemeckej kapely MOSHPIT (13), na knihu od rakúskeho identitára Markusa Willingera – Vyhlásenie vojny (15), či na veľmi zaujímavý film, ktorý svojim spôsobom vytiahol zo skrine kostlivca – Under sandet – Pod pieskom (29). A nechýbajú ani zaujímavé rozhovory na zaujímavé témy. Prvým je rozhovor s poľským autonómym nacionalistom o poľskom Pochode nezávislosti (9). Druhým je zaujímavý a rozsiahly rozhovor so slovenskými športovcami o súťaži Spartan race a nielen o ňom (20). Toto číslo ukončuje napokon báseň In tenebris dolor est (33).

Dúfame, že vás naše prvé číslo osloví a budeme sa na našich stránkach stretávať pravidelne. Neváhajte nás kontaktovať s vašimi pripomienkami, návrhmi, či otázkami buď mailom, alebo priamo na našej facebookovej stránke. Spolu tak vytvoríme komunitu, ktorá spolu dokáže viac, naše názory a myšlienky sa budú rozvíjať. No a teraz už bez zbytočných slov: „Hor sa do čítania!“.

Jakub Hromoslav Škrabák
jakub.skrabak@reconquista.sk

RECONQUISTA

Otom, čo je to Reconquista

V čase vzniku časopisu, ktorý práve čítate, bolo ďalším krokom vymyslieť mu názov. Padlo niekoľko návrhov no nakoniec zvíťazil názov Reconquista. Najviac vystihoval myšlienku, ktorá spojila všetkých okolo tohto projektu.

Pojem reconquista (latinsky znovudobytie) sa primárne vzťahuje na udalosti ôsmeho až pätnásteho storočia, kedy sa kresťanské kráľovstvá na Pyrenejskom polostrove snažili znovu ovládnuť územia celé stáročia okupované moslimskými Arabmi a Beduínmi. Bolo to obdobie plné útrap, ale aj sebaobetovania a hrdinstva, vďaka ktorému sa polostrov opäť dostal do kresťanských, teda európskych rúk.

Dnes je situácia na európskom kontinente v porovnaní s tým čo prežívali súčasníci v období španielskej a portugalskej reconquisty, vo viacerých smeroch podobná, ak nie ešte ťažšia. Tento stav ale neprišiel náhle a bez príčiny. Európa sa do tohto stavu dostávala postupne. Prvopočiatok problémov našej doby môžeme hľadať už

v tzv. Veľkej francúzskej revolúcii (udalosti rokov 1789-1799 a následný teror Jakobínov), ktorá zámerne ničila všetko tradičné a overené stáročiami. Nasledovala prvá bratovražedná vojna európskych národov pred sto rokmi, ktorá prerástla do celosvetového vojnového besnenia. Mier po nej sotva vydržal dve desaťročia. Ďalší svetový konflikt obľudných rozmerov, bol pre ľudí európskeho pôvodu ešte tragickejší, ešte smrtonosnejší a v dôsledkoch taký paralyzujúci, že na desaťročia oslabil silu kontinentálnej Európy.

Celkovo bolo minulé storočie poznačené zápasom rôznych ideológií, no azda najpodstatnejším bol zápas medzi komunizmom a kapitalizmom. Zdalo sa, že pádom niekdajšieho

východného bloku, ktorý v roku 1991 vyvrcholil rozpadom ZSSR, nastane nová éra. Obdobie budovania šťastnej, demokratickej a blahobytom obdarenej budúcnosti. Z ilúzií sa však vyklúlo drsné vytriezvenie. Chaos divokej privatizácie, krachov celých výrobných odvetví, masovej nezamestnanosti a nástupu bezohľadnej vlády novej oligarchie tvorenej často ex-komunistami, ktorí prešli „rýchlo kurzom“ demokracie a ľudských práv. Malá časť našej spoločnosti sa vyšvihla na jej vrchol a priamo úmerne s ňou drvivá väčšina postupne padala až na sociálne dno.

Dnes už by nám malo byť jasné, že tak ako spoločnosť odsúdila zverstvá viacerých režimov minulého storočia, ani cesta liberálneho kapitalizmu nie je to, čo spoločnosť potrebuje pre svoj zdravý vývoj. Určite to nemôže byť liberálny kapitalizmus, ktorý neuznáva žiadne hodnoty okrem peňazí. Prirodzene, mnohí budú voči tomuto tvrdeniu namietat a poukazovať na výdobytky ako sú ľudské práva a sloboda. Tieto hodnoty sú však uplatňované veľmi selektívne. Zvyčajne podľa toho, čo sa mocným tejto doby práve hodí. Na piedestál svojich hodnôt liberalizmus postavil namiesto národa len totalitný multikulturalizmus, ktorý ničí naše národné genofondy. Na miesto rodiny podporuje zvrátenú gender ideológiu a kultúru vymenil za nákupné centrá a seriály, často hraničiace s primitivismom.

Ešte nie je neskoro položiť si otázku, aký politický systém by mohol zabezpečiť ten očakávaný zdravý vývoj spoločnosti. V nedávnej minulosti existovalo viacero politických koncepcií, ktoré sa zvyknú označovať ako tzv. Tretia cesta. Tretia cesta po komunizme a

kapitalizme. Niektoré z týchto koncepcií dosiahli nemalé pozitívne výsledky. Iné buď dopadli katastrofálne, alebo postupne upadli do zabudnutia.

Podstatou ale je, že máme kde hľadať inšpiráciu a hlavne ponaučenie, čo sa v budúcnosti dôsledne vyvarovať.

My Slováci sa môžeme hrdo inšpirovať napríklad aj myšlienkami nášho veľikána Ľudovíta Velislava Štúra, ktoré nie sú dodnes docenené. Inšpiráciu môžeme tiež hľadať v myšlienkach tzv. nemeckej konzervatívnej revolúcie z 20. a 30. rokov či tzv. Novej pravice zo 70. a 80. rokov minulého storočia. Musíme hľadať cestu, ktorá znova dodá energiu do takmer vyschnutého tela našej Európy. Jasne sa totiž ukazuje, že liberálny experiment zlyhal. Súčasná forma demokracie ani zďaleka nefunguje tak, ako nám je médiami neustále podsúvané. Treba si tiež uvedomiť, že doba úzkoprŕých národných nacionalizmov je nenávratne preč a nesmie sa vrátiť. Európa buď nájde cestu k prirodzenému zjednoteniu svojich národov a navráti sa na scénu svetovej politiky ako plnohodnotný hráč, alebo bude tak ako posledných sedemdesiat rokov, len nepodstatným pešiakom v boji Západu s Východom. Píšem o Európe ani nie tak v geografickom zmysle, ale o kultúrnom a politickom zväzku európskych národov, ako tvorcov jedinečnej civilizácie, bez ktorej sa tento svet nezaobíde. Zachovať kultúru, hodnoty a ideu Európy však nepôjde tam, kde Európanov nahrádzajú alogénnymi cudzincami. Presne to sa už desaťročia deje na západe starého kontinentu. Pokiaľ národy ako Francúzi, Nemci, Taliani či Španieli v sebe znovu nenájdu odhodlanie budovať vlastnú budúcnosť, musí sa ostatná časť Európy poobzerať

po inom, ohrozenom projekte svojej sebazáchovy v tomto globalizovanom svete. Inak sa ocitneme v encyklopédii zaniknutých civilizácií.

Jednou z takých možností je oprášiť staršie projekty a upraviť ich pre potreby nášho veku. Možným príkladom hodným zváženia je napríklad koncept Intermarium (Medzimorie). Tento projekt bol stvorený veľkým poľským revolucionárom a štátnikom Pilsudským a jeho základnou myšlienkou bolo vytvoriť mocnú protiváhu medzi agresívnym ZSSR a dravým Nemeckom. Protiváhu medzi Západom a Východom. Tento projekt je hlavne po vývoji posledných troch rokov stále atraktívnejší. Podrobnejšie o téme Intermaria ale niekedy inokedy v samostatnom článku.

Faktom nateraz zostáva, že Západ nám politicky diktuje prijatie státisícov nežiaducich imigrantov a sám dobrovoľne smeruje k zániku. Východ je naopak čoraz agresívnejší a otvorenejší vo svojej neobolševickej rétorike. Napriek snahe Moskvy pôsobiť oproti svojim západným súperom konzervatívne, ponúka takmer totožnú multikultúrnú totalitu s imperiálnymi chútkami nenásytných oligarchov.

Prirodzene, my nie sme v postavení ovplyvňovať celoštátnu politiku a geopolitiku už vôbec nie. Môžeme však ľuďom ukázať alternatívy vývoja, trpezlivo pracovať vo svojich regiónoch a nadväzovať kontakty s rovnako zmýšľajúcimi Európanmi v zahraničí.

Môžeme vytvárať aktívnu spoluprácu medzi mladými Európanmi, ktorí v sebe cítia energiu a odhodlanie budovať Novú Európu, ktorej základným kameňom bude tradícia. Je pred nami množstvo výziev. Nie je to len problém ilegálnej imigrácie, ktorú môžeme smelo nazvať riadenou inváziou, či výmenou pôvodného obyvateľstva. Priepastné sociálne rozdiely, na ktoré nadväzujú ďalšie sociálne problémy, s veľkou pravdepodobnosťou v budúcnosti vyústia v priam gigantické problémy týkajúce sa kvality životného prostredia. Napriek tomu, že vo väčšine európskych krajín je sloboda prejavu zaručená ústavou, v reálnom živote to v rámci politickej korektnosti neplatí. Lavicoví liberáli majú plnú politickú a mediálnu nadvládu, čím si vyslúžili povesť mediokratov. Naopak konzervatívnejšie uvažujúci ľudia pod vplyvom strachu z perzekúcie s prezentáciou svojich názorov váhajú. Práve odstránenie toľko diskutovanej politickej korektnosti musí byť jednou z našich prvoradých úloh. Našou ambíciou nie je nič menšie, ako postupne znovu získať Európu pre jej národy a budovať jej lepšiu a bezpečnú budúcnosť. Chceme Našu európsku Reconquistu a preto opúšťame vody temnej politickej reality a vplávame do vôd odvážnych ideí a hrdej budúcnosti.

Peter Legény

peter.legeny@reconquista.sk

SLEDUJTE NÁS NA YOUTUBE!

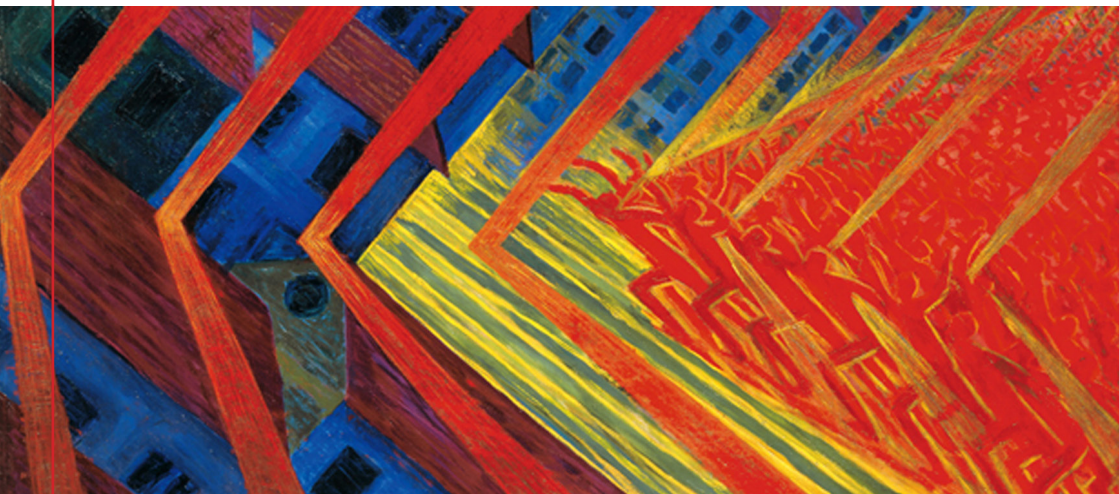

RECONQUISTA
KULTÚRA NOVEJ EURÓPY

www.youtube.com/ReconquistaSlovensko

NAŠA REVOLÚCIA

Prvé kroky k zmene

Revolúcia. Obyčajné slovo, za ktorým sa skrýva oveľa väčší význam, než sa zdá. Mnohí sa jeho významu boja, mnohých dokonca fascinuje. Najviac je však takých, ktorí radšej nechcú mať s týmto slovom, ani jeho významom nič spoločné. Platí však jedna pravda a tou je, že každý si pod týmto slovom predstaví niečo iné. Mnohokrát i to, čo nemá s skutočnosťou nič spoločné. O to, čo je revolúcia, ako ju uplatniť v praxi a hlavne o našom ponímaní revolúcie sa budem zamýšľať v tomto článku.

Slovník cudzích slov vysvetľuje slovo revolúcia ako rýchlu zmenu, rýchly prechod zo starej kvality do novej. Rýchly prechod od jednej spoločenskej formácie k druhej, spravidla pokrokovejšej a to aj za použitia násilia. V tomto má slovník cudzích slov pravdu. Poznáme však viac druhov revolúcií. Revolúciu vo vede, kultúre, ekonomike, hospodárstve, takmer vo všetkom. Mojim konečným cieľom je však revolúcia politická, teda taká, ktorá vytvorí spravodlivú spoločnosť. Schválne píšem, že to je konečný cieľ. Tomuto cieľu totiž predchádza krokov viacero. Prvým krokov je revolúcia v

duši jednotlivca, v jeho mysli. Pretože prax si vyžaduje myšlienkový základ. Chcem sa vyhnúť histórii revolúcií ako takých, pretože tie sa už odohrali a my sa môžeme iba poučiť na ich chybách. Celé dejiny sú popretkávané snahou ľudí o vytvorenie najlepšieho systému, ktorý prinesie ľuďom spokojný a dobrý život. Preto vznikli revolúcie, či povstania proti systémom, ktoré vykorisťovali ľudí. Revolúcie proti poddanstvu, feudalizmu, neskôr proti kapitalizmu a napokon i proti marxizmu. Všetky tieto systémy odmietame a naša revolúcia bude smerovať práve proti týmto systémom, ktoré stoja buď

na ľavo, alebo vpravo. Ja sa budem snažiť vytvoriť tretiu alternatívu. Vyďám sa tretou cestou, ktorá nahradí tieto prežité systémy novým - spravodlivým.

Prečo neboli revolúcie v minulosti úspešné? Chýbal im duchovný základ a najmä to, že nešlo o národné revolúcie, teda s účasťou celého národa. Proti kráľom povstala šľachta iba pre svoje zvýhodnenie a otvorila cestu vzniku feudalizmu. O revolúciách proti feudalizmu sa dá povedať, že boli revolúciami buržoáznyimi, ktoré odstránili vplyv feudálov a otvoril cestu kapitalizmu. Ten sa ukázal byť ešte agresívnejším vykorisťovateľom. Prišli snahy aj o vykročenie po tretej ceste, no všetky sily reakcie sa spojili proti týmto revolučným myšlienkam a spoločne ich spolu porazili. Že tieto myšlienky boli správne je zrejmé z toho, akú obludnú silu použili otrokári ľudstva proti týmto myšlienkam a najmä ich nositeľom. Neskôr nám marxizmus sľuboval zavedenie spravodlivej spoločnosti. Bol však najväčším omylom, s ktorým sme sa mohli a ešte stále bohužiaľ často stretávame. Marxizmus už vo svojom základe odmieta ľudskú prirodzenosť, prírodné zákony a odmieta národ, ako duchovné spoločenstvo ľudí tej istej krvi. Z historického hľadiska je teda pravdepodobne práve teraz tá najvhodnejšia chvíľa pre našu revolúciu.

Aká je revolučná prax? Sú dve cesty. Násilná, kedy za pomoci sily, prípadne násilia možno zvrhnúť súčasný Systém. Druhou cestou je cesta politická, teda tá, kde možno dosiahnuť úspech pomocou volieb a tak súčasný Systém poraziť. Systém sa dá poraziť i kombináciou oboch týchto spôsobov. Ale čo potom? Akým

usporiadaním spoločnosti nahradíme porazený režim? A čo ak sa aj podarí ho nahradiť? Pochopia široké zmanipulované masy zásady a spôsoby nového systému, ktorý je v rozpore s tým, čo im bolo celé desaťročia systematicky sugerované do mysle? Pochopia veľkokapitalisti, že kapitál má slúžiť národu a nie jednotlivcovi? Pochopia zamestnanci, že pre spoločné dobro musia so zamestnávateľmi ťahať za jeden povraz? Pochopí jednotlivci, že bude úspešný, len ak bude úspešný celý národ? Nie, toto ľudia nepochopia! Nepochopia, pretože sú vychovaní Systémom k tomu, aby boli egoisti, aby stúpali hore na úkor tých, čo sú pod nimi. Prípadne sa starajú iba o vlastné blaho a pohodlie i keď vedia, že štát i morálka národa sú v úbohom stave.

A práve tu nastáva ten moment, kedy by sme si mali uvedomiť, čo je prvým krokom na ceste k revolúcii. Písal som o tom už vyššie. Je to revolúcia duše, revolúcia až totálna zmena myslenia. Zbavenie sa prehnitých zlozvykov a osvojenie si nových zásad. Nejde mi o nič menej ako o vytvorenie Nového Človeka do Novej Európy. Človeka, ktorý pochopí význam seba ako súčasť celku, súčasť národného spoločenstva. Nové myslenie je to najdôležitejšie, čo si Nový Človek bude musieť osvojiť. Pretože tak ako oheň vzniká z iskry, revolúcia vzniká z ľudskej myšlienky. A je práve na nás, aby sme naše myšlienky vysvetľovali a šírili osvetu. Aké najdôležitejšie veci si Nový Človek bude musieť uvedomiť? V prvom rade to, že zodpovednosť za jeho budúcnosť nespočíva len v hodení obálky do volebnej urny. Jeho zodpovednosť za národ pretrváva aj po zvolení zástupcov a spočíva v ich kontrole. A ak neplnia čo sľubovali, treba sa proti nim postaviť.

Preto sa každý človek bude musieť stať politikom, politika sa musí stať ľudovou, aby mohol skutočne vládnuť národ. Každý by mal byť aktívny a zaujímať sa o veci verejné. Aspoň vo svojej komunite, regióne.

Ďalšou vlastnosťou Nového Človeka musí byť solidárne cítenie. Jednotlivec musí pochopiť, že iba spoločnou solidaritou budeme môcť kráčať vpred. Od počiatku vekov platí pravda, že tam, kde si jednotlivci navzájom pomáhajú, tam sú silnejší. Pomôž susedovi, sused zase pomôže tebe. Toto viac vysvetľovať netreba. Solidarita sa zo života vytratila, nahradila ju marketingová filantropia, ktorá sa stala iba trápnuou politickou reklamou, ktorá so skutočnou pomocou nemá nič spoločné.

Aký je ďalší cieľ? Vytvorenie národnej pospolitosti – teda jednoty medzi všetkými jej príslušníkmi, triedami a zložkami. Najväčšími činiteľmi, ktoré národ rozdeľujú, sú politické strany, triedy a náboženstvo. Nový Človek bude chápať, že politické strany sú prežitkom, ktorý zapríčiňuje neustále hádanie sa a hašterenie. Takto národ nikdy nebude politicky zjednotený. Ak sa politika stane ľudovou a začne vládnuť národ, politické strany už nebude treba. Ďalším jablkom sváru je to, že súčasný systém (i všetky systémy predtým) stavia jednotlivé zložky národa proti sebe a tým vytvára triedny boj. Národ však musí byť jednotný, aby prežil a napredoval. Preto je dôležité odstrániť tieto konflikty a pochopiť, že všetci sme súčasťou národného spoločenstva,

ktoré má spoločný osud. Vlastníci kapitálu musia pochopiť svoju povinnosť slúžiť národu a nevyužívať ho len vo svoj osobný prospech. Dnes kapitalisti bezbreho bohatnú a pracujúci chudobnejú. Kapitál však vytvárajú spoločne a to by mali pochopiť zamestnávateľa aj zamestnanci. Musia začať spolupracovať pre spoločné dobro. Jedínym skutočným kapitálom je ľudská práca. Ďalším činiteľom zvydy je konfesia. I keď tento problém bol oveľa väčší v minulosti, v súčasnosti možno badať jeho dedičstvo. Nový Človek bude chápať, že musí rešpektovať víeru svojho súkmeňovca, pretože krvné puto je to najdôležitejšie, čo národ spája.

Tak a toto je podľa mňa tá revolúcia, o ktorej stále hovoríme. Revolúcia v duši človeka, ktorá sa stala našim prvotným cieľom a motívom našich snáh. Istotne sa nájde mnoho odporcov a z každej strany na nás budú útočiť. Či to bude sprava, zľava, budú to iba pokusy reakcionárov nás zastaviť a umlčať. Teraz nastal čas na revolúciu, pretože súčasný systém nenapravíme kozmetickými úpravami, či reformami. A to preto, lebo jeho jadro je prehnuté a práchnivé ako starý dom na pokraji zrútenia. Musíme ten dom zrúcať, vytvoriť nové základy – novú myšlienku, a na nich začať stavať spoločne systém nový - spravodlivý. A po revolúcii v duši človeka príde revolúcia skutočná – sociálna a národná.

Jakub Hromoslav Škrabák
jakub.skrabak@reconquista.sk

DAJTE NÁM „LAJK“ NA FACEBOOK-U

www.facebook.com/Reconquista-SK

POCHOD NEZÁVISLOSTI

Pohľad z čierneho blou

Pochod nezávislosti, alebo tiež poľsky Marsz niepodległości možno považovať za najväčšiu pronárodnú akciu v Európe. Mnohí však majú dosť skreslený pohľad na túto manifestáciu. Vidia ju ako protisystémovú, ktorú každoročne organizujú poľskí nacionalisti. O tom, že to nie je úplne pravda nám porozprával dlhoročný poľský aktivista, autonómny nacionalista Julek. Predstaví nám históriu pochodu, ale možno i jeho budúcu tvár.

Môžeš nám stručne predstaviť históriu Pochodu nezávislosti (Marsz niepodległości, ďalej len PN)? Od ktorého roku sa táto manifestácia organizuje a prečo?

Pochod nezávislosti v podobe v akej ho poznáme dnes, bol prvý krát organizovaný v roku 2010. Stretli sa vtedy dve národné organizácie - Młodzież Wszechpolska (Všepoľská mládež, ďalej len MW) a Obóz Narodowo-Radykalny (Národno – radikálny tábor, ďalej len ONR). Zasadli na rokovani o spoločnom organizovaní PN tohto typu. V predchádzajúcich rokoch MW a ONR organizovali podujatia 11. No-

vembra oddelene, často krát i v iných mestách. Myšlienka spojiť sily nepramenila len z túžby rozvinúť túto akciu. Bola aj reakciou na organizovanie sa ľavicových názorových oponentov, ktorí vyzvali na blokádu pochodu nacionalistov. V roku 2010 sa na PN zúčastnilo 3000 až 3500 ľudí, čo bol vtedy veľmi dobrý výsledok. Upozorňujem ale, že i ľavicová protistrana bola početná a na viacerých miestach sa im podarilo narušiť pochod. Kvôli početným blokádám musela byť trasa pochodu niekoľkokrát zmenená. Dôvodom organizácie PN ako takého bola túžba vyplniť medzeru, ktorá sa objavila 11. Novembra pri príležitosti

Dňa nezávislosti Poľska. Do roku 2010 sa vo Varšave organizovali len iniciatívy ako Beh nezávislosti a nezávislosť sa oslavovala športom, či štátnymi oslavami, ktoré možno považovať za príliš ležérne a nudné. Týmto nudným štátnym oslavám sa vymykali pochody organizované nacionalistami, ktoré zhromažďovali stovky ľudí. Osobne sa týchto pochodov zúčastňujem od roku 2006, kedy som sa vážne začal zaujímať o aktivity v nacionalistickom hnutí.

Aký postoj k “marszu” mala poľská vláda? U nás napríklad býva zvykom, že demonštrácie bývajú často zakazované, alebo sa polícia snaží demonštrácie narušiť a dochádza na nich k zatýkaniu nacionalistov.

V roku 2010 sa politická moc nijak zvlášť o PN nezaujímal. Samozrejme, kvôli protimanifestácii bola polícia prítomná vo veľkom počte a došlo k niekoľkým zatknutiam za útoky na „antifašistické“ blokády. Všetko sa zmenilo o rok neskôr, keď sa veľké skupiny futbalových fanúšikov z celého Poľska zmobilizovali na pochod. Rok 2011 bol špecifický tým, že vláda začala represie voči fanúšikom v celej krajine. Dôvodom represii bolo to, aby vláda zakryla svoje prešľapy a nesplnenie sľubov, ktoré súviseli s EURO 2012, organizovaného v Poľsku a na Ukrajine. Odpoveďou na otázky novinárov týkajúcich sa nedostatku prisľúbených cestných komunikácií, a nedostatku moderných letísk a železničných staníc bolo to, že vláda musí najprv spraviť poriadky s „problémovými chuligánmi“, ktorí „ohrozujujú EURO 2012“. Všímavý pozorovateľ však mohol vidieť, že sa nepokoje na

štadiónoch najmä v ére monitorovania a silného sledovania prakticky nevyskytujú. Aby vláda podporila svoje tvrdenia, potrebovala nájsť podnet pre zásah a našla ho na PN. Pochod, na ktorom sa malo zúčastniť niekoľko tisíc fanúšikov, sa javil ako ideálna príležitosť.

Chvíľu po začatí pochodu sa odohralo hneď niekoľko potýčok s políciou, ktoré vyvolali policajti. Polícia však bola nepripravená a mnohí lutovali, že museli byť v ten nešťastný deň „v službe“. Fotky a videá z toho dňa určite veľa ľudí videlo, preto sa nebudem o nich zbytočne rozpisovať. Dodám len to, že ten deň bol v znamení merania sily polície s fanúšikmi a radikálnymi nacionalistami, ktorí chránili účastníkov pochodu pred policajnou agresiou.

V rokoch 2012 -2014 sa stali šarvátky

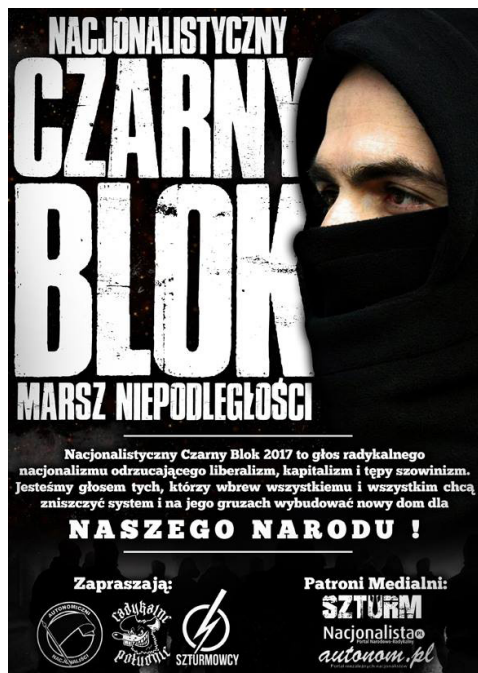
na pochode normou. Časť ich bola vyvolávaná políciou a časť radikálnymi účastníkmi pochodu, ktorí sa zúčastňovali PN, aby prezentovali svoj odpor proti vláde. Provokácie vlády sa nesústredili iba na policajné útoky. V roku 2014 jedny poľské noviny publikovali súkromné rozhovory politikov z politickej strany Občianska platforma (pri moci 2007 – 2015). V jednom z nich minister vnútra, ktorý šéfoval polícii prezradil, že v momente keď PN prechádzal okolo ambasády Ruskej federácie, boli na jeho rozkaz vyvolané nepokoje, pri ktorých provokatéri podpálili strážnu budku pred ambasádou. Stalo sa to preto, aby vystrašili „rusofóbnu opozíciu“.

Represie vlád po roku 2011 ohľadne pochodu spočívali hlavne vo zvýšenej kontrole účastníkov pochodu idúcich

na PN do Varšavy. Dochádzalo k prehľadávaniu automobilov, veľmi dlhému legitimovaniu a filmovaniu účastníkov, alebo aj k preventívnemu zatýkaniu, aby sa niektorým ľuďom zabránilo dostať sa na miesto konania pochodu. Bežne sa stávalo, že zatkli aktivistov niekoľko hodín pred pochodom a pustili ich bez akýchkoľvek obvinení až po ukončení pochodu.

Iba v roku 2015, kedy sa do vlády dostala populistická strana Právo a spravodlivosť, prešiel PN pokojne z bodu A do bodu B. Políciu nebolo na trase pochodu takmer vidieť, čo bolo hlavným dôvodom absencie akýchkoľvek incidentov. To, že je pri moci pravicová vláda však neznamená, že nie sú vedené represie voči nacionalistom. Ukázalo sa to najmä v roku 2017, kedy radikálne skupiny ako Autonómni nacionalisti, Šturmovci (ľudia okolo časopisu Szturm, pozn. red.) a skupiny Radikálny juh (Radykalne Południe) vytvorili takzvaný „Čierny blok“. Úrady obvinili radikálov, že niesli transparenty s „rasistickými“ sloganmi a posunuli vec na prokuratúru. Skutočnosť, že vládnuca strana nie je priaznivá k PN uvidíme pravdepodobne až v roku 2018, kedy si pripomíname sté výročie vzniku samostatného Poľska (samostatné Poľsko vzniklo 11.11. 1918). Vláda plánuje vo Varšave pompézne oslavy a PN bude pre nich veľkou „gulou na nohe“.

Veľa nacionalistov na Slovensku považuje PN za manifestáciu radikálnych nacionalistov. No z viacerých komentárov mojich poľských priateľov bolo zjavné, že sú veľmi nespokojní s tým, že na PN prišli politici, ktorí reprezentujú „Systém“ - systémoví politici. Hlavne minulý rok. Radikálni

nacionalisti dokonca PN bojkotovali. Prečo?

Ak nazývate PN pochodom radikálnych nacionalistov, prípadne pochodom nacionalistov, značne tým preháňate. Tým, ako sa PN rozrastal, stratil svoj nacionalistický charakter. Aj keď bola vykonaná malá zmena smerovania PN kvôli tomu, aby sa PN otvoril novým účastníkom, celkové odmietnutie PN nacionalistami považujem za chybný krok, pretože – ako si si všimol – časť nacionalistov začala PN bojkotovať. Nastala situácia, že jedinými hlasmi nacionalistov boli delegácie nacionalistov z iných krajín. Iba v ich prejavoch zazneli pronárodné náhľady na geopolitiku. Nevie, aké sú presné dôvody organizátorov. Niektoré to komentuje tak, že sa chcú organizátori zapáčiť vláde. A súčasná vláda šikovne

využila situáciu na to, aby získala sympatie časti účastníkov PN, ktorá sa považuje za patriotov (vlastencov). Tendencie opúšťať nacionalistické pozície a snaha robiť z PN pokojné pikniky, boli hlavnými dôvodmi, pre ktoré radikálni nacionalisti vytvorili „Čierny blok“ – ktorý prezentoval čisto nacionalistické heslá a symboly. Dištancovanie sa od „Čierneho bloku“ od veľkej časti organizátorov ma iba utvrdzuje v tom, že iniciatíva PN nemá správne smerovanie a zároveň v tom, ako veľmi je potrebná účasť radikálov na pochode.

Prečo „Čierny blok“? Prečo ste si vybrali práve túto formu prezentácie?

Ako autonómni nacionalisti sme používali túto formu prezentácie už predtým na našich demonštráciách a osvedčila sa. Spolu s ostatnými skupinami sme uznali, že čierna sekcia na PN bude dobre viditeľná. Udržanie pevnej formácie šiku nebolo v tak obrovskom dave ľahkou úlohou. Ale náš blok prešiel celú trasu pochodu od začiatku až do konca. V predchádzajúcich rokoch sme vytvorili podobný blok v roku 2010. Vtedy bol však blok dosť odrezaný a menej početný. Pretože veľká časť našich aktivistov sa rozhodla brániť účastníkov pochodu pred útokmi krajnej ľavice.

Chcel by si niečo dodať? Chcel by si niečo odkázať našim čitateľom?

Ďakujem za možnosť vyjadriť sa vo vašom časopise. Pozdravujem bratov Slovákov a dúfam, že sa mnohokrát stretneme na spoločných akciách.

Jakub Hromoslav Škrabák
jakub.skrabak@reconquista.sk

MOSH PIT

Recenzia - An Eternal Torch Can Light A Million

Veteráni rušných rokov deväťdesiatych spoľahlivo v pamäti vylovia adrenalínovú atmosféru naivného vyčkávania novej muziky, ktorá(česť výnimkám) za veľa nestála. Opojnité chvíle nostalgie, kedy obľúbené tóny v kruhu priateľov vracajú čas o desiatky rokov späť, však pomaly strácajú auru. Treba, ako sa hovorí prevrátiť stranu. Počnúc hudobným vkusom, pokračujúc lyrikou a vystupovaním v médiách, či samotným prejavom na pódiu končiac, je prítomnosť dobe minulej na míle vzdialená. Uši, ktoré láka energické a expresívne vyjadrenie v hudbe, moderná vlna HC a metalcore kapiel dokáže pohodlne uspokojiť.

Nemecká kapela MOSHPIT od začiatku svojej kariéry platí za najvýraznejšiu osobnosť žánru. Zmyslom pre sebazdokonaľovanie už s nahrávkou „We carry...“ mnohým vytreli zrak. Míľový krok, ktorým sa na druhom albume vzdialili debutu naznačil, že v očakávaniach netreba byť zbytočne skromný. Po prvých vypočutiach „AETCLAM“ vo mne rezonuje hlavne pocit, že dlhých päť rokov čakania je preč a ono magické splnutie s hudbou je opäť tu. Novinka za sebou s prehľadom necháva celý pelotón konkurencie a má

ešte čosi navyše. Nesporný potenciál definitívne prelomiť poslednú bariéru, ktorou zostala nálepka politicky nekorektnej kapely. Teraz je vhodný čas napísať, že ani v 21. storočí, v dobe vrcholiacej parlamentnej demokracie, nie je talentovanému hudobníkovi dovolené slobodne a kultivovane vyjadriť svoj názor. Už pri pohľade na oku lahoďiaci grafický layout albumu je zjavné, že vizualizácia kapely, vrátane videa k skladbe „Eternal Torch“, nabrala veľmi sympatický premýšľavý podtón. Bez vulgárností či extravagancie. Polemizovať o tom, či spoločnosť dospe-

la do bodu, kedy je schopná pochopiť a prijať takúto intelektuálnu alternatívu, je už úplne zbytočné. Novátorskú povahu a životaschopnosť albumu v konzervatívnom prostredí totiž nakoniec dôkladne preverí skúška časom. Drastickou premenou prešiel zvuk kapely. Nielenže bol zverený skutočným profesionálom, ktorí z materiálu dokázali vydolovať maximum a oblieť ho do elegantného, kryštálovo čistého kabátu, ale je v ňom cítiť (mainstream kopírujúci) trend využívania samplov a elektroniky. Zvyčajne rušivé a nepríjemné? Tu naozaj vkusne nadávkované do hutných gitár a naliehavého spevu. Pri ňom sa pozastavím. Niet pochýb (po absolvovaní koncertu MP každý uzná sám), že maďarský spevák je muž na správnom mieste. Lenže občas mu to „trošku uletí“. Iste, čistý spev je zrozumiteľnejší, ale falošné tóny v švajčiarsky presne zladenej mašine občas riadne ťahajú za uši. Variabilitou growlingu so scream vokálmi sa podarilo namiešať veľmi účinný koktejl plný energie, ktorá napríklad z vynikajúcej „Moral Decay“, či z breakdownov skladby „Voice of the Weak“ doslova sála. Na inom mieste, v spomienkovej „Still Dreaming“, prekvapí citlivo uhladený, najsuverénnejší a najpestrejší prejav. Melódie hrajú zaslúžene prvé husle. Dostali odvážnu porciu priestoru a dokonale ju využili. Každá zo skla-

dieb má ľahko zapamätateľný motív či refrén, každá z nich čímisi inú, vlastnú, zaujímavú atmosféru. Už názvy piesní „Golden Remedy“, „Fault in our Stars“, či klipovky „Eternal Torch“, naznačujú pokračujúcu líniu metaforickej formy textov, tiahnucu sa celou tvorbou kapely. Prevládajú témy konzumu, perzekúcie, pokrytectva, pocitov odcudzenia, stratených ilúzií, defetizmu a osamelosti. Aby kdesi v pozadí poblikávalo svetielko nádeje pre svetlejšiu budúcnosť. V širokej palete nahnevaných, často veľmi osobných slovných spojení možno zachytiť fragmenty diel baróna Julia Evolu, či Friedricha Nietscheho. Je neuveriteľné, koľko nenápadných negatív a na kosť ohlodanej pravdy v nich možno nájsť. Pri kúpe limitovanej digipackovej edície rátajte s výbornou akustickou verziou klasickej hitovky „Phoenix“. Najšikovnejším sa ušla zberateľská lahôdka v podobe dvoch raritných farieb platní.

K hľadaniu vašej vlastnej vnútornej „pochodne“, túto hudobnú inšpiráciu vrelo odporúčam. Pretože: „Nie si sám, hľad' pravde do očí, uchop čo ti ponúkam, večnú pochodeň, čo dokáže zapáliť milióny, ak sa pozrieš do svojho srdca, hlboko do svojej duše, niečo tam nájdeš..“

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

GENERÁCIA IDENTITY

Recenzia - Vyhlásenie vojny

V polovici minulého roku obohatila český a slovenský knižný trh rozsahovo pomerne útla brožúra. Je ňou český preklad práce rakúskeho identitárneho aktivistu Markusa Wilingera. V tomto konkrétnom prípade beriem jej menší rozsah ako pozitívum a práve preto snád bude prístupnejšia a čitateľnejšia pre širšie spektrum ľudí. Pre tých, čo sa chcú zoznámiť s myšlienkami Generácia Identity, ale nechcú tráviť celé dni nad knihou. Brožúra pôvodne vyšla v dnes už pomerne známom tradicionalistickom vydavateľstve Arktos pôsobiacom v anglicky hovoriacom svete.

Hneď v úvode musím napísať, že podtitul „Vyhlásenie vojny“ je z môjho pohľadu značne prehnaný. Zrejme je to určitým spôsobom marketingový ťah. V skutočnosti sa nejedná o nejaký manuál pre ozbrojený boj proti systému. Jedná sa skôr o akýsi manifest dnešnej mladej generácie nespokojnej so smerovaním Európy a vlastne celého sveta.

V 41 bodoch, alebo stručných kapitolách, sa autor venuje množstvu tém. Rozoberá problémy fungovania a smerovania EÚ, ekológie, rodiny, sexuality, rasizmu, Islamu, multikultur-

alizmu, či dnešnej podoby demokracie. Wilinger sa ostro vymedzuje voči tzv. generácii 68čkárov, ktorí svojou „kultúrnou“ revolúciou od roku 1968 nasmerovali Európu na cestu dnešného ľavicovo liberálneho chaosu. Podľa neho paradoxne nikto neovplyvnil túto generáciu viac, než ideológia národného socializmu. Generácia 68čkárov sa totiž chcela stať pravým opakom generácie svojich rodičov a preto nekriticky hovorila na všetko, čo aspoň zdanlivo podporovalo ideu národného socializmu, hlasné NIE. V čase, keď v bývalom Česko-Slovensku

prebiehal pokus o vybudovanie socializmu s „ľudskou tvárou“, ľavicovo orientovaní študenti na Západe zavrhli tradičnú úlohu a hodnoty vlastenectva a rodiny, ako základných pilierov spoločnosti. Namiesto toho sa generácia 68čkárov vydala cestou liberalizmu a sexuálnej revolúcie, ktorá dnes dospela k rozvráteným rodinám a podpore všemožných sexuálnych experimentov.

Wilinger sa dištancuje od ideí generácie svojich rodičov a prehlasuje, že: „Sme generáciou srdca a citu.“ Každá zo 41 kapitol je stručným zhrnutím problémov dnešnej doby. Osobne oceňujem kapitoly „O smrti“, či „O armáde“, kde autor konštatuje dnešný trend nechoty obetovať život za vyšší ideál. Kapitola „O armáde“ poukazuje na fakt, že sa liberálom celkom prirodzene nedarí plne ovládať armádu,

pretože tá je z podstaty svojej disciplinovanosti nástrojom na výchovu k poriadku, ktorý je v priamom rozpore s rozvratom liberalizmu. Polemizovať by sa dalo s kapitolou „O demokracii“, kde píše o nutnosti jej určitého zreformovania. Tu je základný problém v tom, že nie každý prispieva rovnako do spoločnosti no v deň volieb máme všetci rovný hlas. Toto umelé rovnostárstvo je jednoducho destabilizačné a nespravodlivé.

Všetko je prirodzene na dlhšiu diskusiu. Podstatné je, že Wilingerova Generácia Identity rázne a bez zbytočných okolkov popisuje to, proti čomu je nutné bojovať, ak má Európa pretrvať. Ako autor píše: „Nesmieme byť poslednou európskou generáciou!“

Peter Legény

peter.legeny@reconquista.sk

ZNOVUOBJAVENIE DUCHOVNÝCH HODNÔT

Kde ich hľadať a ako ich tvoriť?

Balansujeme na tenkom ľade, pod ktorým sa za nami v nenávratne zavrie brána nádeje v znovuobjavenie kultúrnej a národnej jedinečnosti. Táto kritická chvíľa pred nás stavia osudovú otázku: Ako tomu zabrániť?

Viem. Mnohí súhlasit' nebudú. Ale ja volím politickú cestu. Pokiaľ ide o výber medzi cestou násilnou, ktorá je v súčasnom rozložení síl nielenže nemožná, ale aj mravne neospravedlniteľná a cestou politickou, nie je to výber náhodný. Nevyhnutne však musíme zvážiť následky a dôsledky tohto výberu a prebrať za ne zodpovednosť. V bahne dekadencie môže byť každý krok vo víre zápasu národov o zvyšky svojbytnosti ľahko zneužitý.

Politici, a prečo to nenapísať, aj tí hrdo sa označujúci za národných, či dokonca nacionalistických, v snahe dosiahnuť volebný úspech pochlebujú voličom. Po vzore svojich kolegov zo štandardných strán otvorene kortešujú a sľubujú

im modré z neba. Pomerne rýchlo sa adaptovali na slabiny parlamentnej demokracie. Avšak ideologická jednota, čistota a úprimnosť im chýba. Je toto politika národná, čerpajúca z odkazu slovenských veľikánov? Je nasledovaniahodná a prospešná pre myšlienku zachovania národa v lepšej kondícii, v akej je dnes? Samoučelné politické hašterenie a populistické zavádzanie v žiadnom prípade nie je hodné spájania s dedičstvom slávnych predkov. Pokiaľ sa popri politikárčení niekto oháňa ich menami a dielom, treba zbystrit' pozornosť. Zvyčajne to býva prvý príznak amaterizmu, nepochopenia a nevedomosti. Treba prestať idealizovať a vystaviť každému vysvedčenie, aké si skutočne zaslúži.

Vystávajú otázky: “Ako vyvieš národ z bahna letargie a porazenectva a ako sa zbaviť naivity?” Odpoveď môžeme predsa len hľadať a s úspechom nájsť v minulosti. Hľadáme paralely medzi zápasom minulým a tým, čo práve prebieha. V prvom rade si treba uvedomiť hierarchickú postupnosť. Nikto predsa nestavia dom od strechy. Treba postaviť pevné základy. V tomto kontexte sú základmi duchovné hodnoty.

Kde ich hľadať a ako ich tvoriť?

Slováci nezaprú bohaté kultúrne dedičstvo. V poslednej dobe badať istú snahu spoznať hlbšie svoje korene. Píše a hovorí sa o Veľkej Morave. Aj dobre zdokumentované obdobie Štúrovskej generácie nám ponúka nepreberné množstvo inšpiratívnych a stále aktuálnych myšlienok. Nechcime však byť národom, ktorý na obdiv ponúka len svoju minulosť! Začnime tvoriť v prítomnosti, nečakajme na svetlú budúcnosť so založenými rukami! Proces vzniku starých hodnôt bol zdĺhavý, prácny a nebol imúnny voči omylom. Mnohé sú však nenahraditeľné. Toto treba pochopiť, lebo pre nás inej cesty niet.

Fundamentmi nám musia byť vzdelanosť a osveta. Šírka vrstvy tzv. inteligencie národa neodškriepiteľne súvisí s jeho mentálnou odolnosťou a v minulosti sa Slovákom osvedčila ako najúčinnější obrana voči útokom na právo sebaurčenia. Mohla by napomáhať správne pochopeniu historických súvislostí a zoriento- vaniu sa v geopolitickom priestore. Áno, je drasticky dokaličená enorm- ným tlakom masmédií a kultúrneho marxizmu. Lenže vymývanie mozgu je

oveľa jednoduchšie, ak v človeku zakr- patie schopnosť kritického myslenia. Vynakladá sa obrovské úsilie, aby sme stratili identitu a zmuťovali v živých robotov. Sme možno posledná generá- cia, ktorá môže vytvoriť tradície národ- né. Ak stratíme schopnosť tradície zachovávať a hlavne budovať nové, de- generujeme. Doslova sa postupne po- topíme do existenciálnej formálnosti. Pretože tento trend je jednoznačný. Umelo, nezriedka násilne spojiť ľudí napr. na základe ekonomických, alebo byrokratických východísk, či vytvorením spoločných nepriateľov. Takáto spoločnosť môže mať príbuznú DNA, hovoriť spoločným jazykom a žiť na ucelenom území, ale bez pov- edomia hlbokkej spolupatričnosti náro- dom jednoducho nie je. Je beztvorou masou dezorientovaných ľudských bytostí kráčajúcich časom odnikiaľ ni- kam. Kultúra pocit spolupatričnosti priamo v pospolitosti buduje. Ale ani ona sa bez človeka sama nezaobíde. Je nositeľom osvety, ktorá ho pozdvihuje. Vzdeláva ho, pretože čerpá zo skúseno- stí a umožňuje mu, aby jednal a rozho- doval sa skutočne zodpovedne. Nie na základe prchavých sľubov, ktoré sú základom moderného politického mar- ketingu. Neustála vzájomná interak- cia je zárukou toho, že neskostnatie. Alarmujúci stav spoločnosti signalizu- je nedostatok duchovných hodnôt. Ich obnova je prvoradý cieľ pre politickú cestu zmeny.

Novinári, umelci, politici...

Životné postoje väčšiny z nich sa točia okolo peňazí a dvoch ľudských citov – lásky a nenávisť. Milovať a nenávidieť, všetkých a všetko. V tomto sú naozaj výnimoční. Tradičnú

kultúru všetkými dostupnými prostriedkami devalvujú, zatiaľ čo ich popkultúra v tom lepšom prípade zapácha prílišnou snahou o odlišnosť na úkor obsahu a kvality. V tom horšom prípade je obvyčajným prostriedkom k zavedeniu liberté, égalité, fraternité do všetkých aspektov života. Extrémne dokážu tiež znetvoriť význam slobody, solidarity a tolerance. Takéto zjednodušovanie všetkého okolo nás má za následok potláčanie ostatných citov. Málo je úcty, vďaky, pokory, hrdosti. Priestor na vytvorenie „kontrakultúry“, ako opozita voči dekadencii dneška, je veľký, ale málo využitý. Poďme byť viac zvedaví a rozširujme rady pozorných! Objavujme pôvodné, pravdivé a overené! Pamäť predkov musíme taviť v svojich činoch, slovom i písmom! Takáto pochodeň, prenikavo osvetľujúca zajtrajšok a sálajúca teplom dávneho plameňa, len taká zahreje ďalších!

Potom, na pevnom duchovnom základe bude možné stavať kameň po kameni chrámy tradície budúcnosti! Bude si treba vyhrnúť rukávy a zatnúť zuby. Nič ľahko vybojované nemá veľkú cenu!

Vo filme *Statočné srdce* hlavný hrdina William Wallace svojich spolubojovníkov vyzval k boju týmito slovami:

„Áno. Budete bojovať a možno zomriete. Utečiete a budete žiť. Aspoň chvíľku. A až budete po mnohých rokoch umierať na smrteľnej posteli, budete ochotní vymeniť všetky dni od dnes po onen deň za jedinú šancu. Len jedinú šancu vrátiť sa späť a povedať našim nepriateľom, že nám môžu vziať náš život, ale nikdy nám nemôžu vziať našu slobodu!“

Roman Škorňa a Jozef Benedikovič

roman.skorna@reconquista.sk,
jozef.benedikovic@reconquista.sk

**"NIČ VEĽKÉHO, NIČ PEKNÉHO, NIČ ŠLA-
CHETNÉHO SA NEVYTVORILLO BEZ OBETE,
LEN SLABOCH SA K OBETIAM NAUČIŤ
NEMÔŽE, ALE DUŠA VZNEŠENÁ HORÍ PO
NICH, LEBO PRÁVE V OBETIACH SVOJU
SILU, SVOJE PANSTVO DUCH UKAZUJE."**

Jozef Benedikovič

www.reconquista.sk

SPARTAN RACE

Rozhovor nielen o športe

Spoločnosť sa dnes nachádza v bode, kedy naivná väčšina očakáva zmenu zo dňa na deň jednoduchým šibnutím čarovného prútika. Ten zvyšok v bahne pesimizmu nevidí žiadnu nádej. História však pripomína, že aj malé činy môžu spôsobiť veľké zmeny. Všetko má svoj začiatok, svoj prvý nenápadný impulz. Kde inde ho každý môže hľadať úspešnejšie, ako sám v sebe? Možno dokázať každému kto tvrdí opak, že zmena začína porazením vnútorného nepriateľa? Neustálym bojom s lenivosťou, pasivitou, bolesťou a strachom? Nevie, ale chcem sa o to pokúsiť. Každému, kto hľadá odvahu na drsnú cestu k hraniciam svojich možností, tieto riadky chcú byť sprievodcom.

Prekážkový beh SPARTAN RACE(ďalej len SR) patrí k najväčším športovým fenoménom posledných rokov. Čím vám učaril do takej miery, že sa mu aktívne venujete?

PP: Rôznym druhom športu sa venujem celý život, v niektorých obdobiach intenzívnejšie, v iných menej, takže k pohybu všeobecne som mal vždy blízko. K SR ma v podstate „dotiahol“ Marek, s ktorým ho beháme doteraz. Beh sám o sebe ma nikdy veľmi nebavil, pripadal mi stereotyp-

ný, niekto by možno povedal nudný a považoval som ho za kondičné nutné zlo, potrebné k iným „zaujímavejším“ športom. Na prvé preteky som sa teda prihlásil akoby na splnenie výzvy, vyskúšať a dokázať sám sebe, že niečo také zvládnem. S kamarátom sme začali behávať (bežeckým tréningom sa to veľmi nazvať nedalo) a prvé najkratšie preteky – Spartan Sprint sme zvládli zdraví a celkom spokojní s výsledkami. A ako to už býva, keď sa podarí splniť jednu výzvu a existujú ďalšie, tak človek s chuťou výzvy

prekonávať samozrejme pokračuje...

MR: Asi sa budem musieť vrátiť na začiatok. Vždy som mal blízko športu a patríam k ročníkom, kedy rivalita dostať sa do školského futbalového, alebo volejbalového tímu, nebola ničím výnimočným. Na strednej škole som sa rád venoval posilňovaniu a neskôr trochu boxu. V roku 2013 sa mi zapáčila myšlienka vyskúšať cross triatlon, ktorého tradíciu v našich Štiavnických vrchoch obnovili po dlhých rokoch. Nahovoril som chalanov do štafety, ale pri tréningu som si na bicykli zlomil kľúčnu kosť. Chalani sa napriek tomu nevzdali, našli si iného cyklistu a mňa, ako diváka výkony atlétov veľmi nadchli. Keď som SR videl v TV, opäť som nahovoril chalanov, aby sme šli do toho. Nevedeli sme čo nás čaká, a tak sme začali poriadne behať a trénovať. Zdravá rivalita narastala, každý chcel byť lepší od toho druhého, ale hlavne sme chceli byť lepší než ostatní. V 2014 sme ako previerku skúsili desaťkilometrový krosový beh, potom prišiel prvý SR a po jeho úspešnom absolvovaní sme sa terénnemu prekážkovému behu začali fanaticky venovať. OCR (obstacle course race) ma baví hlavne preto, že je to vysoko všestranný šport, nie je len o behu. Musíte zapracovať na všetkých svalových partiách, aby ste podali vyvážený výkon. Vaše telo sa stáva všestranne funkčné na akúkoľvek aktivitu. Kedysi takáto fyzická zdatnosť u ľudí nebola ničím výnimočná. OCR, ponúka vášmu telu obrovské možnosti. Ďalšou výhodou je dostupnosť tohto športu. Kúpiš si bežecké tenisky, začneš tvrdo makáť a len sleduješ postupné zlepšovanie svojho výkonu.

Na jeseň ste absolvovali konfrontáciu s absolútnou európskou špičkou. Ste spokojní s dosiahnutými výsledkami? Cesta do Andorrry musela byť zaujímavým dobrodružstvom...

PP: Začnem od konca. Dobrodružstvo to bolo úplne do bodky. Niekoľko krát sme menili plány, najprv sme si kúpili letenky, potom sme cestovali autami. Niekoľko krát sa zmenilo osadenstvo výpravy, samozrejme porucha auta cestou do Andorrry, rôzne predstavy cestujúcich o trase. Ale stálo to za to a určite si podobný road trip zopakujem.

S výsledkami samozrejme spokojný nie som. Celý rok ma trápili rôzne zdravotné problémy, takže som toho veľa nenatrénoval a Andorru som bral ako dovolenku s pretekmi. Špička aj v tomto športe je amatérskemu športovcovi na míle vzdialená a aj keď si myslím, že mám veľké rezervy, tak som presvedčený, že pre mňa osobne nedosiahnuteľná. SR sa postupne začalo venovať množstvo bývalých profesionálnych športovcov, takže porovnávať sa s ľuďmi, ktorí majú v sebe dvadsať rokov systematického tréningu, jednoducho nemá zmysel. Organizátori (našťastie) v roku 2017 vymysleli kategóriu pre amatérskych športovcov s ambíciami pretekať a v tej sme sa myslím nestratili.

MR: Vždy nebola možnosť na SR adekvátne si zmerať sily. Výkonmi sme sa nevedeli nijak priblížiť elitnej vlne, tak sme s určitou mierou sebareflexie súťažili len v kategórii "Open" bez rozdielu veku, kde postupne pretekali hocikaký dobrodruh. Tento rok sa všetko zmenilo, okrem "Elitnej" a "Open" kategórie zaviedli aj "Competitive". Toto oddelilo ľudí, ktorí sa tomu

chcú vážne venovať. Okrem toho sa zaviedla táto kategória aj na ME. Od budúceho roku nahradí "Competitive" kategória "Age group", ktorá prináša možnosť kvalifikovať sa na MS organizovaných doposiaľ len v USA. Je to výborná príležitosť, pretože pred tým sa dalo kvalifikovať len v "Elite". Po kvalifikácii do Andorrry prišla nová vlna motivácie a začal som viac trénovať. V auguste som popri plávaní, bicyklovaní a posilňovaní nabehal cez tristo km. Štartoval som na viacerých pretekoch. Nebol by víkend, kedy by som nebol niekde na závode. Odbehol som skoro celú Skyrunninговú sériu horských behov. Úspešne som zdolal tri ultratrailové závody, každý s dĺžkou cez 50km a kumulovaným prevýšením viac ako +3000m čo sú šialené čísla. Zatiaľ najťažší závod, ktorý som doposiaľ absolvoval, bola Tatranská šelma ultra. Ide o jediný beh svojho druhu vo Vysokých Tatrách. Beží sa od Troch studničiek po celej tatranskej magistrále, až do Belianskych tatier s cieľom v Ždiari. Celý čas bežíte po kameňoch tatranskej žuly. Závod som šiel viac ako 9,5 hodín. Sú to nezabudnuteľné zážitky pri prekonávaní vlastných limitov. Takou poslednou OCR previerkou pred Andorrou bola Valčianska dolina, vyhrali sme tímovú súťaž a najlepší bežec nášho tímu skončil 1. v celej kategórii. Po tejto príprave a absolvovaných závodoch ma nemalo v Andorre čo prekvapiť. Kvalifikácia bola odmeňujúcou vynaloženého úsilia pri pravidelnom tréningu. Cesta do Andorrry bola perfektná, vyrazili sme o týždeň skôr. Zobrali sme to ako road trip dovolenku. Skoro každú noc sme spali niekde inde. Navštívili sme rôzne miesta v Taliansku, more vo Francúzsku,

Španielsku, pohorie Montserrat a Via Ferratu v Katalánsku. Nakoniec nás čakala závod v Andorre, zatiaľ v najkrajšom prostredí v akom som bežal. Závod mi vyšiel podľa predstáv, aj keď som mal obavy, lebo som tesne pred ním ochorel, ale more mi pomohlo dať sa včas dokopy. Objektívne som si stanovil cieľ TOP20 v mojej kategórii, ktorý som 17. miestom potvrdil. Odbehol som to najlepšie z našej trojčlennej výpravy a zároveň ako 4. najlepší Slovák v Competitive.

Je ťažké sklbiť tréningové aktivity, rodinu, hobby a pracovné povinnosti tak, aby ste dosahovali takéto výsledky?

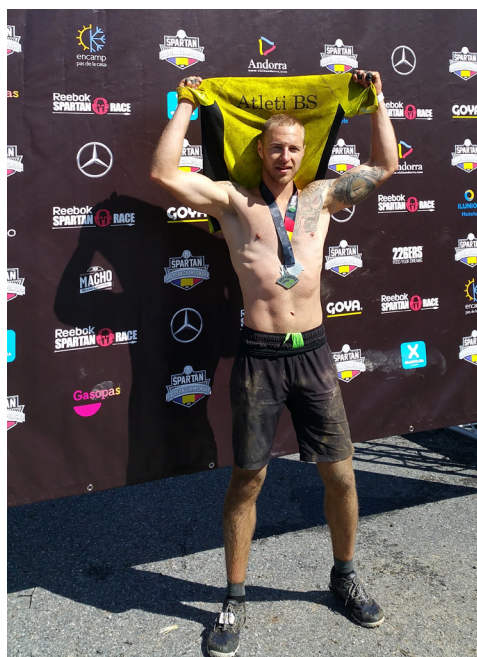
PP: Na výsledky, aké dosahujem, to nie je až také ťažké sklbiť. Pretože nie sú nijako výnimočné. Ale je pravda, že ak to budem chcieť posunúť na vyššiu úroveň, bude si to vyžadovať hlavne lepšie plánovanie a sebadisciplínu. Keďže ma živí práca, ktorá nemá so športom veľa spoločného, tréning bude potrebné prispôbiť odchodom do a príchodom z práce. To znamená trénovať skoro ráno, resp. neskoro večer, čo nie je jednoduché hlavne v zimných mesiacoch, v čase keď je potrebné nabehať objem kilometrov. Rodinu zatiaľ nemám, takže to mám jednoduché aspoň po tejto stránke.

MR: Mám len priateľku takže nemôžem hovoriť za tých, ktorí deti majú. Ale myslím si, že je to všetko o prioritách a keď sa bavíme o poloprofesionálnej úrovni, tak nájsť si hodinu denne na tréning nemôže byť problém. Keď si nájdete správny systém, ku ktorému sa dopracujete skúsenosťami a vzdelávaním ak nemáte na tré-

nera, môže vám hodina efektívneho tréningu priniesť lepšie výsledky, ako dve hodiny zbytočnej driny. Keď som donedávna pracoval v kaviarni niekedy aj sedemnásthodinové zmeny, nerobilo mi problém vstať o piatej ráno, aby som šiel na hodinu behať, alebo absolvovať intervaly po schodoch o jedenástej v noci, keď som skončil v práci. Nikdy som to nerobil na silu, vždy ma to bavilo, časom sa tréning stalo rutinou a prestal som vnímať, že by ma to vôbec nejak obmedzovalo. Ľudí skôr obmedzuje televízor. Ja sa preto čoraz viac snažím obmedzovať internet, televízor nemám vôbec.

Čo považujete za doteraz najdôležitejší moment vašej športovej kariéry a aké sú vaše ďalšie ambície?

PP: „Kariéra“ je v mojom prípade dosť silné slovo, SR je stále koníček, alebo hobby ak chceš. A za najdôležitejší

považujem určite začiatok. Prekonať sa, vyskúšať, prinútiť sa, prekonať to slabé a pohodlné v každom z nás. A ambície? Zlepšovať sa do tej miery, do akej mi to moje 40-ročné telo dovolí. □

MR: Neviem či by som to nazval športovou kariérou v pravom zmysle a hľadal nejaké najdôležitejšie momenty, ale rád hodnotím svoj výkon pocitovo a nie podľa dosiahnutého umiestnenia. Vždy keď podávam vysoký výkon a vnímam, cítim, že som sa niekam posunul, že to ide ľahko, prináša mi to väčší pocit uspokojenia, ako dobré umiestnenie na závode, v ktorom som sa cítil mizerne. V ďalšej sezóne by som chcel obmedziť počet štartov na pretekoch. Cítim, že túto sezónu toho bolo už priveľa. Rád by som zlepšil efektívnosť času tréningovania, chcem si vyberať len dôležité preteky, na ktoré sa kvalifikujem a s priateľkou si vždy

spravíme týždennú dovolenku cestou na ME alebo MS, či už SR, alebo iného zaujímavého preteku. Veľkou ambíciou je dosiahnuť vyššiu úroveň, aby som dokázal konkurovať dobrým časom v Elitnej kategórii. Najväčšou zostať vždy zdravý a nohami na zemi.

Ste jeden druhému tréningovými partnermi. Je vzájomný vekový rozdiel pre vás motivácia navyše?

PP: Pre mňa určite. V prvých rokoch som mával lepšie výsledky ja, ale možno vekom, možno zdravotnými problémami, alebo čo je najpravdepodobnejšie, že nemám toľko času na tréning, ma Marek výrazne bežecky prekonal. Ale pokiaľ sa mi budú vyhýbať zdravotné problémy, nič mu nedarujem.

MR: Môj parták je pre mňa motiváciou a príkladom, že aj o pár rokov neskôr budem môcť byť v dobrej forme ako on. Vekový rozdiel nejak nevnímam a v tréningu mu nikdy nič nedarujem :D, myslím, že ani on mne :D. Som vždy rád keď mi zavolá či nejdem trénovať a ešte radšej, že mám po boku kamaráta, ktorého bavia rovnaké veci ako mňa. Ešte lepšie je, že ho vždy nahovorím na každé bláznovstvo.

V názve sa odráža aj samotná náročnosť pretekov. Do určitej miery reflektuje historickú povahu výchovy v antickej Sparte. Premietajú sa prvky disciplíny a askézy aj do vášho bežného života?

PP: Sebadisciplína je jedným z kľúčov ku každému úspechu a v športe to platí možno ešte viac. Myslím, že by to potvrdil každý športovec, ktorý niečo významné dokázal. Žiadny talent ani vrodená výbava bez tréningovej disci-

plíny výsledky neprinesie. S askézou je to už v mojom prípade horšie. Niektoré radosti života si rád doprajem. Ale je pravda, že každé súperenie, ktoré človek berie aspoň trochu vážne, sa prenáša aj do iných oblastí osobného života. Začneš uvažovať o strave, regenerácii, spánku, množstve tekutín a pod., takže trochu sa to askézy – odopierania si niečoho, predsa len dotýka.

MR: Ako som už spomenul, nemám problém s pravidelným tréновaním a nemyslím si, že by som si niečo odopieral. Sú to len benefity, ktoré šport vykonávaný v správnej miere prináša. Aj keď ma choroby alebo menšie zranenia neobchádzajú, celkovo sa cítim zdravšie, lepšie sa stravujem a venujem sa zaujímavým veciam. Keď zvládnete úspešne dokončiť extrémny závod, príde vám prekonávanie bežných životných situácií ako maličkosť.

Neustále sa stretávam s názorom, že politika do športu a umenia nepatrí. Prísne vzaté, ide však skôr o mieru etnomasochizmu, ktorú je človek ochotný prejsť, aby vyhovel mediálnej objednávke. Stretávate sa s týmto pokrytectvom na vlastnej koži?

PP: Moja prvá reakcia na túto otázku bol smiech. Určite nie som prvý a jediný, kto si všimol, že politika nikdy šport a umenie nezneužívala viac, ako v dnešnej dobe. Keď mecenáši politických strán vlastnia športové kluby, televízie, divadlá a rádiá, keď z OH vylúčia športovcov jednej celej krajiny, keď sa niekto na športové podujatie musí kvalifikovať a iní sa naň dostanú len vďaka pôvodu alebo pasu. Potom hovoriť o tom, že politika do športu nepatrí, je úplne absurdné. Skôr si

myslím, že tí, ktorí o tom hovoria, myslia len určitú politiku a politické názory, ktoré im nevyhovujú. Svetom sa šíri pozitívna diskriminácia, ktorá v širšom meradle nič pozitívne neprináša a tzv. politická korektnosť, slúžiaca len na zakrývanie svinstiev, ktoré nemajú byť verejnosťou videné. V dokonalom svete, v dokonalejšej spoločnosti by politika nemala mať na šport a umenie žiadny vplyv, ale v takej spoločnosti zďaleka nežijeme.

MR: Stačí uviesť posledný, krásny príklad, kt. je Venezuelský reprezentant v behu na lyžiach Adrian Solano. Štartoval vo fínskom Lahti na MS v klasickom lyžovaní aj napriek tomu, že mal vtedy lyže po prvýkrát na nohách. Srdcervúci príbeh ako ho predtým nepustili do Švédska s 36€ vo vrecku, aby trénoval na snehu zasiahol každého. Tvrdenie, ako sa doma pripravoval na kolieskových lyžiach, pri tom nevedel použiť palice a ledva držal rovnováhu, nepotrebuje komentár. Samozrejme, ako to už býva, médiá a internet z neho spravili hrdinu. To, že jeho výkon uráža snahu skutočných, potenciálnych adeptov na MS, kt. túto možnosť nedostali a mediálne odsunul do nepovšimnutia výsledky najlepších na podujatí, zaujíma málokoho. Politika presadzovaná prostredníctvom športu a umenia nikdy nebola na tak vysokej úrovni, ako teraz. V dôsledku politickej korektnosti sa vytráca racionálny prístup. Nik z nás nenesie na pleciach vinu minulosti, aby sme museli znášať tieto negatívne dôsledky. Politika do športu jednoznačne nepatrí.

Mnohí zásadní európsky teoretici považujú skvelú fyzickú i duchovnú kondíciu jedinca za predpoklad

životaschopnej tradičnej rodiny. Tá, ako základná jednotka zdravej spoločnosti zas môže kľúčovým spôsobom ovplyvniť schopnosť civilizácie prežiť. Do akej miery je dnes podľa vás šport schopný spopularizovať antický ideál krásy?

PP: S uvedeným môžem len súhlasiť. Podľa mňa je povinnosťou každého človeka naplniť svoj život snahou o fyzickú dokonalosť tréningom a duševnú dokonalosť štúdiom/vzdelávaním. Zlepšovanie sa je spôsob ako sa stať dobrým/lepším človekom, „priblížiť sa bohom“. Len málo z nás má predpoklady a schopnosti zanechať po sebe zmysluplný odkaz, ale každý sa môže snažiť byť lepším. Keď uvedené splní každý jedinec, nepochybne sa tým zlepšuje celá spoločnosť.

Dnešný šport je bohužiaľ založený na úplne iných ideáloch a motivácia športovcov, organizátorov a sponzorov je diametrálne odlišná. Našťastie tu máme vedľajší efekt, ktorý popularizuje pohyb u mladých ľudí. Tento je ale žiaľ slabý na to, aby nejakým zásadným spôsobom ovplyvnil spoločnosť. Nev-

iem úplne presne pomenovať príčinu, ale chýba mi úloha školstva, ktoré by pestovalo záujem o tieto ideály, šport, zdravú súťaživosť, mládežnícke organizácie, tábory a pod.. V prípade SR je to tiež síce pozitívny vplyv, ktorý vítam, ale považujem ho vyslovene za módnú záležitosť s krátkym trvaním, ktorá pravdepodobne zanikne, keď klesnú počty platiacich účastníkov a organizátorovi to prestane vynášať podľa predstáv. Ak chceme mať zdravé, fyzicky zdatné obyvateľstvo, šport nesmie byť len komerčnou záležitosťou.

MR: Šport, alebo stačí aj aktívny pohyb, sú podľa mňa elementárnym prostriedkom na ceste k dosiahnutiu životaschopnosti tradičnej rodiny a snahu o fyzickú i duchovnú kondíciu. Každý by sa mal prirodzene snažiť dosiahnuť tento ideál. Bohužiaľ štatisticky preukázaná, postupne narastajúca degenerácia a obezita spoločnosti dokazuje opak. Ako som už uviedol príklad na sebe, šport mi úplne zmenil život. Šport vám ukáže čo je to disciplína, vytrvalosť, naučí vás ľahko čeliť problémom, donúti vás vzdelávať sa a nadobúdať stále nové skúsenosti.

Šport by určite mohol ľuďom pomôcť nadobudnúť schopnosť uvažovať ako sa stať "lepším človekom".

Dopingové škandály a finančné machinácie výrazne podkopali kreditibilitu športu a poškodili olympijskú myšlienku fair play. Ako na tento negatívny trend zareagovať?

PP: Kým sa budú v športe „točiť“ také veľké peniaze, bude vždy veľká motivácia zo strany športovcov podvádzať, zo strany sponzorov financovať a vo farmaceutickom priemysle vyvíjať nepovolené látky. Odstránime príčinu, odstránime následok – aspoň v prevažnej miere. Samozrejme trestať športovcov odobratím odmiern, výsledkov a trestne ich stíhať za podvod.

MR: Už sme si s postupom času zvykli, že každé nové majstrovstvá sveta, či olympiáda vždy pravidelne prinesú nové rekordy, v priemere lepšie výkony a senzačné návraty. Ak si myslíte, že za tým všetkým sú tréningové inovácie, mylíte sa. Trénujem pravidelne už skoro 5 rokov a nedokážem sa výkonnostne priblížiť najlepším atlétom v okruhu, na ktorom sa pohybujem a oni sa ani v najmenšom nedokážu priblížiť najlepším svetovým výkonom. Doping vo vrcholovom športe podľa mňa nie je ničím výnimočným u 90% top športovcov. Čo je ešte smutnejšie, ani u bežných športovcov, ktorí chcú zapôsobiť aspoň na svoje okolie. Na letných olympijských hrách v Londýne malo z desaťtisíc zúčastnených športovcov sedemsto diagnostikovaných astmu. A mnohí z nich bez problémov lámu svetové rekordy. Astma nie je výnimočná ani pri zimných športoch. Každý druhý nórsky olympionik v

behu na lyžiach má diagnózu J45. U ľudí s poruchami dýchania a na liečbu astmy sa používa liek Salbutamol, asi nikoho neprekvapí, že je na zozname zakázaných látok WADA. Rozsah tohto problému je asi priamo úmerný s vývojom konzumnej spoločnosti. V dnešnom "modernom" športe vidíme v jednej sfére len falošné idoly za maskou umelej radosti a eufórie sprevádzané obrovským množstvom peňazí, a na strane druhej skutočné výkony, eufóriu a radosť prevyšujúcu sklamanie z nedostatku možností. Riešenie tohto problému je jednoduché. Trestná a osobná zodpovednosť, zákaz športovej činnosti, rovnomernejšia podpora športov. Žiaľ v najvyšších štruktúrach peniaze pomáhajú pred týmto problémom zatvárať oči. Nik z nás nemá dosah aby ovplyvnil tieto zmeny, no spoločné hlasy môžu zmeniť veľa. Pre začiatok by sme to teda mohli ovplyvniť tak, že by sme tieto "moderné" športy prestali sledovať.

Spartania, ktorí v Thermopylách bránili európsku civilizáciu, by z dnešných mužov asi veľa radosti nemali. Čo by im na bežnom Európanovi 21.storočia zrejme vadilo najviac?

PP: Asi by nebolo správne tvrdiť, čo by Spartanom vadilo. Môžem sa nanajvýš pokúsiť sa predstaviť si to a napísať, čo si myslím. Myslím si teda, že by im asi vadila mentálna aj fyzická slabosť, pohodlnosť, rozmaznávanie detí, neúcta k prirodzeným autoritám, zženštilosť, slabé alebo žiadne sociálne väzby v spoločnosti, nechota brániť svojich blízkych a krajinu...

MR: O kultúre v starovekom Grécku by sme sa dočítali veľa zaujímavého a prekvapivého, pravdou však ostáva, že zaznamenané príbe-

hy o udatnosti mužov a hlavne vojakov brániacich ríšu pred Peržanmi neklamú. Na takúto otázku by sa dalo rozsiahlo filozofovať, na čo si však netrúfam. Myslím si, že Leonidas I. by dnes medzi mužmi asi najviac postrádal odvahu a česť, taktiež by na ulici ťažko hľadal veľa atlétov v pravom zmysle slova a v neposlednom rade by našiel stratené identitu.

S akým postojom k vašim športovým aktivitám sa najčastejšie stretávate u najbližších? Nie je frustrujúce vidieť dlhoročných priateľov mrhať potenciálom a „pustnúť“ v kolotoči stereotypov?

PP: Je to rôzne, väčšina ľudí si len zatuká na čelo. Pre iných je to mrhanie časom, ďalší za tým vidia módný trend, alebo spôsob akým chceme zaujať. Najbližší ľudia z rodiny majú zase obavy o naše zdravie a aj napriek

tomu nás v tom podporujú. Spozoroval som aj záblesk záujmu v očiach niektorých kamarátov, keď im rozprávame o zážitkoch z pretekov, alebo tréningov. Netreba však zabúdať, že športov je neuveriteľné množstvo a nie každého musí baviť to isté. Už ani neviem odkiaľ sa ku mne dostal výrok „pohodlie je tvoj nepriateľ“ a môžem povedať, že osobné skúsenosti mu dávajú za pravdu. Pohodlie ťa oslabuje, uspokojenie bráni zlepšovaniu.

MR: Od svojej rodiny a známych cítim veľkú podporu a pozitívne ohlasy. Myslím si, a som tomu rád, že poniektorí sa mnou aj radi inšpirujú a tiež sa snažia robiť niečo pre svoje telo a zdravie. Tým nechcem zo seba nechcem robiť jedinečný príklad. U rodiny taktiež cítim veľkú starosť o mňa, pretože priznajme si, koho mama by bola rada keby jej syn podpisoval v sezóne skoro každý víkend na závoде reverz :D .

Druhá časť otázky je trochu chulosťivá. Predovšetkým musím povedať, že nestrácam čas prehováraním ostatných, ktorí nemajú záujem venovať sa podobným aktivitám ako ja. Priznám sa, v živote dávam prednosť dôležitejším veciam, takže s tým nestrácam čas :D . Myslím si, že každý vrátane mňa chce v živote dosiahnuť niečo viac, alebo spraviť veci inak. Nie vždy sa nám naskytnú možnosti, aké by sme chceli mať, ale to neznamena, že nemôžeme plnohodnotne využiť tie, ktoré máme. Pri svojich aktivitách by som mal najradšej vždy okolo seba čo najviac kamarátov, bohužiaľ keď zavolaš niekoho na túru tak idete dvaja, ale keď sa ide na pivo, prídu všetci.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

POD PIESKOM

Recenzia na film, ktorý vytiahol zo skrine kostlivca

Žáner vojnovnej drámy postupne stráca dych. Tvorcovia síce obmieňajú lokality, hľadajú autentické príbehy a nové tváre. Investujú astronomické čiastky do dokonalých počítačových efektov a bombastických scén. Ale aký je výsledok? Spokojnosť je priamo úmerná schopnosti myslieť kriticky. Niekomu určite postačí mix nepretržitej krvavej akcie s citovým vydieraním a hepyendom. Takýto, spravidla komerčne úspešný, vzorec sa samozrejme nezaobíde bez účelového kastingu, pretože nad všetkým pozorne bdie bystré oko politickej korektnosti. Prostému konzumentovi obvykle nevaďí, že sa tým manévrovacia plocha dramaticky zmenšila. Na úkor vlastného názoru len zabíja čas. Pre slobodomyselných a podmnožinu večne nespokojných hundrošov, bude koprodukčný film "Pod pieskom", zaujímavou výzvou.

Jednu z trech plôch medzi Dánmi a Nemcami už solídnym spôsobom pre-rozprávala mierne špekulatívna osem-dielna sága s názvom "1864". Historick-ých nespravodlivostí je však medzi príbuznými germánskymi národmi viac. Dánsky historici považujú za najväčší vojnový zločin v dejinách svo-jho štátu, zneužitie nemeckých detí na od-mínovanie pláží po druhej svetovej katastrofe. Film režiséra Martina Zandvlieda dal látke vskutku odvážnu

tvár. Vytiahol zo zabudnutej skrine ko-stlivca, s ktorým sa mnohí budú ťažko vyrovnávať.

Nebýva zvykom, že práve nemeckí vo-jaci, zvyčajne vykresľovaní ako beštie zodpovedné za všetok marazmus ob-och vojen, majú tváre nedospelých chlapcov. Ešte si zrejme nestihli ani vystreliť a už poznajú každú vrásku na čele premotivovaného dozorcú, ktorý ich prebral v zajateckom tábore. O hlade a smäde sa neustále hrabú v

mokrom piesku a je len otázkou času, kedy sa výbušné slová úsečných rozkazov zmenia na vybuchujúce míny. Preto sa môže ľahko stať, že vám začnú byť sympatictí. Vraj sa “osloboditelia” k svojim zajatcom správali humánnejšie, ako mocnosti OSI. Niektoré scény tejto teórie príliš nefandia. Vo vojne sa ľudia ocitajú z rôznych dôvodov, na rôznych stranách barikády. Často osud býva krutý a nelútostný. Z človeka zahnaného do kúta urobí besnú zver a z tvrdého kameňa naopak vyžmýka hlboko zakopanú ľudskosť. Ak môžeme podčiarknuť jedinú myšlienku, ktorá sa príbehom vinie ako neviditeľná niť a predsa má obrovskú hodnotu, tak je to určite hľadanie spravodlivosti. Tá má rôzne podoby. Úprimný úsmev, chlieb šmarený o zem, alebo aj pochod zamínovanou plážou.

S pribúdajúcimi minútami sa hraný zbrusujú. Roland Møller v úlohe seržanta Rasmussena podal fantastický herecký výkon. V návaloch

hnevu jeho tvrdosť bolela aj mňa, ale bolo len otázkou času, kedy podľahne odzbrojujúcemu pohľadu a priamosti nemeckého zajatca Sebastiana (Louis Hofmann). Netreba byť znalcom severskej kinematografie, aby pozorné oko spoznalo typický rys, všadeprítomnú chladnú, jednoliatu atmosféru. Zrazu za ohlušujúceho dunenia doslova exploduje, ako mladý život pred vašimi očami. Prečo všetko pôsobí tak prirodzene a autenticky? Lebo dokonalá kamera. Lebo príjemná hudba. Potom tam miestami chcete, alebo radšej nechcete byť s nimi.

Niekedy remeselná zručnosť a štipka otvorenej mysle postačí a srdce unavených vykrádaním a propagandistickým blúznením pookreje. Na film len tak nezabudnem. Chvíľu som si dával pozor kam šliapem a premýšľam, prečo to v iných filmoch bolo tak trochu ináč...

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

KONTRAKTOR

Kniha o zaujímavom osude Slováka

„NETVRDÍM, ŽE HODNOTY
ODSUNÚ EXISTENČNÉ PROBLÉMY,
ALE OCHUTIA ZMYSEL
NÁŠHO BYTIA.“

Bežný slovník cudzích slov nevysvetlí pojem kontraktor tak, ako obsah tejto knihy. Aj keď názov pôsobí trošku zavádzajúco. Samotný autor sa k nemu totiž prepracoval postupne až v jej tretej časti, pretože dejová línia kopíruje jeho zaujímavý životný príbeh.

„Som presvedčený, že nič nie je definitívne a každý je schopný nájsť hodnoty. Práve tie sa vytrácajú z našich životov. Myslím opäť pravdu, vernosť a česť... Stáročia ich ľudstvo stavalo nad zákon, dnes znamenajú menej ako ligotavé hodinky.“

Niektorí moji priatelia si Petra pamätajú z detstva. Dodnes neviem, prečo som tento titul napriek ich odporúčaniam obchádzal, ale vôbec neľutujem, že som napokon podľahol. Čítavý text už po pár stranách dokonale opantá svojim ľahko stráviteľným jazykom a vytrvalo drží, kým ho doslova nezhltnete do konca. Autor pekne od podlahy a úplne bezostyšne

popisuje viaceré tabu, o ktorých sa nie príliš často hovorí a ešte menej píše. Aké je to byť obeťou predsudkov pocítil na vlastnej koži. Aké je to vyniknúť výsledkami v snahe prepracovať sa do elitných zložiek slovenskej armády a napriek tomu byť diskvalifikovaný kvôli svojim názorom, či mladíckej nerozvážnosti. Aké je to sa pozerat horším na chrbát. Frustrácia zo stavu vo vtedajšej slovenskej armáde, vyústila v prehodnotenie pôvodných zámerov stať sa výsadkárom 5. pluku špeciálneho určenia v Žiline. Krátke intermezzo hľadania sa však netrvalo dlho. Dobrodružná povaha ho zaviala do francúzskej cudzineckej légie. Práve tisícosemstodvadsaťštyri dni

strávených v Légion Étrangère dostalo najviac priestoru. Niet snáď mladíka, v ktorom by slovo legionár nevyvolalo určitý rešpekt. Aké ťažké je vôbec prejsť prijímačom a rozhodnúť sa „podpísať“, začínam chápať až teraz. Legendami opradená organizácia v jeho podrobných popisoch nezostáva nič dlžná svojej povesti. Niektoré fantastické mýty však s úsmevom vyvracia. Miestami vtipné epizódy z každodenného drilu a nikdy nekončiaceho výcviku, spestrujú krátke úvahy o veciach obyčajných i neobyčajných. Vnímavým okom sleduje krajinu a ľudí, aby tak dal knihe ľudský rozmer. Až na dne svojich síl začíname chápať, aké jednoduché činnosti môžu byť nezládnuteľné a čo všetko je cieľavedomým prekonávaním samého seba dosiahnuteľné. Nič však netrvá večne. Ani Petrova kariéra legionára. Nedosiahol toho málo, no pocity stagnácie a potreba zmeny v ňom zasiali semienko pochyb. Semienko, ktoré vyklíčilo v zmenu povolania. Na popud priateľov sa stáva Kontraktorm. Bývalí Legionári sú v oblasti profesionálnych bezpečnostných služieb vyhľadávaným artiklom. V týme opäť rýchlo zastane dôležitú funkciu. V mnohom paradoxný spôsob života na Haiti sa v dôsledku katastrofálneho zemetrasenia bleskovo zmení v nočnú moru. Rokom tvrdého výcviku a nezlomnej vôle zrejme vďačí za to, že z nebezpečných situácií vykľučkoval, vrátil sa domov a nakoniec mohol napísať výbornú knihu. Napísanú jazykom človeka so zmyslom pre realitu, ktorý vôbec nepripomína vygumovaného burana. Zážitky v nej pôsobia autenticky. Neotravuje čitateľa samoučelnými monológmi, ani pátosom. Nejde totiž o salónneho

drevorubača, ktorého najobľúbenejším bojiskom je klávesnica a najväčšou starostou páčiť sa iným drevorubačom. Benefitom biografie, ktorá na slovenskom trhu nepozná ekvivalent, je aj umenie položiť správnu otázku. Zastína do spoločenských neduhov. Zachováva si zdravý odstup a nevnučuje čitateľovi svoj uhol pohľadu, ponúka slobodnú voľbu. Mediálny a kultúrny priestor je plný talentovaných ľudí, ktorí však scestne považujú seba samých za hlas celej generácie. Samozvaných mesiášov, čo vraj vedia ako nasmerovať spoločnosť z bahna nerestí, ale chýba im obyčajný sedliacky rozum a charakter.

Z intelektuálneho vákua potom čosi obyčajné môže aj takto príjemne vyčnievať.

“Dajte ľuďom chlieb a hry! Prežívame životy bez nároku na lepšiu zajtrajšok. Ale veď sami sa ho vzdávame! Stačí, ak sme prežili dnešný deň a, vďaka bohu, stále žijeme. Naokolo nám rozpredávajú pôdu pod nohami, za kultúru a tradície sa začíname hanbiť, lebo ostatní sa z nich smejú. Žiť poslušne! Byť spokojný s tým, čo máme, iní sa vraj majú horšie. A žijeme vôbec? Na čo si spomenieme o desiatky rokov pred smrťou? Na úspešný seriál či prechádzku v nákupnom centre? Nestojí to za to - nájsť hlboko vo vnútri kúsok odvahy?”

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

IN TENEBRIS DOLOR EST

Vetra pazúr tváre chladom
brehmi vrások blúdi,
blúdi bludár hvizdopevec, ľadom
žaluje a súdi...
Sýtym hnevom lačné prsty
voľné ruky proti srsti:
„Spí...“

„Väzním kameň, prázdne telo
čo vzkriesiť chcem a pookriať,
hoc srdce, ktoré doletelo
márne v dlaniach zohrievať.
Farby dúhy smiali sa, zvierali pokušením,
duši lačný smrtihlav sa vplýžil netušený,
rozprestrel závoj lží, by nabažil sa telom víly,
anjelská tvár - hyena, zlatom popretkával žily!
Mamon, kráľ - tulák, civí tak lačne,
skončí tvoj život skôr než sa začne...“

...o kríž klinmi priviazaný
je len tieňom s ilúziami...

„Vrhla som preto tieň na svetlo oltárne,
odhaliť noc v očiach zakliatej princeznej.“

„Cnostne k prsiam čírim príľni, zrkadlo sčér, načri v dľaň!
Načri v dúškoch čarosili, upadal si, teraz vstaň!
Milujem ťa, si krv z krvi, svätoboj, ten nesmieš vzdať,
privinúť chcem syna k hrudi, nenechaj ma samú stáť...!
Buď voda, buď sneh,
hoc ľadom buď, nech,
no uhas môj hlad,
uhas môj smäd,
uhas túžbu jedínú,
túžbu vzkriesiť svet!“

V tom precitne v lesohájí,
nad znamením údiv tají,
zmietajúc sa, nariekajúc,
budiac sa, chtiac-nechtiac vstanúc,
stárpne v žitia púti desom:
„Snáď skutočne som, aj nie som?!“

Plače, k nebu pravdu volá,
 volá k nebu tieto slová:
 „Sloboda jest piesňou živých,
 vášňou, slasťou pre citlivých.
 Nikdy jas, ni spev jej bytia neuchváti krivdy kal,
 nikdy jarné lúčne kvietie nezakvitne v žiaľny žiaľ.
 In tenebris dolor est!“
 plachým káže krutý trest...

„Krv do sôch ľudskosti prichádzam vliať,
 bábkú z ich pavučín nastal čas vziať.
 Rozžiarim plameň v tme zhaslých sviec,
 spútané telá chcem z povrazov zvliečiť.
 Utopím strach v mori slz čistých očí,
 ich trasúce kolená prinútim skočiť.
 Ramená nevládne napnú môj luk,
 šíp preplazí popol zo zopätých rúk,
 prebodne hmlu srdce čo dusila pýcha,
 zotročí šakalí vzlyk hrotom ticha!“

Zlovoľné prsty zhltol ohnivý had,
 rany zakvitli ostnám v trňový sad.

„Horiacim mostom ich zlákal môj tlkot,
 let samovražedných krídel spálil a zmlkol.“
 Zahalil ju súmrak, obľal letom netopierím.
 Kľatbu siala stonom, dýkou skrytou pávím perím.

„Skrotil's nežne úbohosť, kvet zvrhlých krýpt úpadku,
 zániku jej štítiačich sa, torzám silných - vznešených,
 obetoval's uvzlykaných, šedošedým's putá skul,
 z tieňa svojho vystúpil si, bozkom pohlti's jej dych.“

...voľnosť, matky pravdy plod,
 čo vznešenosti dala zdroj,
 tak s nehodnými súboj zvädza,
 súboj, čo sa večným. stal...

Jozef Benedikovič

NEUHNEM

Svet ako balvan sa na mňa valí,
svet neúprosný, pochabý a dravý.
Ja stojím zmeravený, v nahej samote,
vprostred zboreniska, šedej sute.

Premýšľam tuho, v hlave mám zmätok!
Zostať na mieste stáť, či uhnúť v bok?
Ostať stáť, to skaza a smrť je hotová,
uhnúť sa, to moje svedomie žalobou volá!

Svet bol priamy, pokojný a živý,
keď pradedovia v zhode s ním žili.
Sloboda, pravda, láska i spravodlivosť svätými boli,
keď človek zanechával krv i pot na bojovom poli.

Teraz svet nemý je a tichý sťa umrlec,
skaza zasadla na kráľovský stolec!
Prijali sme pliahu a mrzkosť za pánov našich,
svet v rumoch stoná v ozvenách dejín priepastných.

A tento nemý, šialený a stonajúci zhluk sa valí,
no neuhnem mu, nech moje telo gniavi!
Bo duša moja mrzkosti sa koríť nechce,
neuhnem nikdy, ani keď celému svetu sa to zachce!

Jakub Hromoslav Škrabák

ČLOVIEČIK

Človek malý v kúte sedí,
hlások slabý ticho znie,
zrak svoj k zemi klopí,
tryská z neho trápenie.

Človek malý bojí sa,
vravieť nahlas pravdu tú,
že páni naši stroja sa,
lapiť, zabiť slobodu.

Človek malý pred pánmi sa hrbí,
oni silou ničia myseľ jeho,
ako keď dravec koríť zavetrí,
zahnaný je do kúta temného.

Človek malý rozum má,
sa s ostatnými človečikmi spojí,
vzbĺkla vatra nádejná,
už nehrbí sa, ale stojí!

Človek malý stojí hrdo,
strach odhodlal sa prekročiť,
bojuje za práva tvrdo,
človek malý, prestal malým byť!

Jakub Hromoslav Škrabák

RECONQUISTA (3)/NAŠA REVOLÚCIA (6)/POCHOD NEZÁVISLOSTI
(9)/MOSHPIT (13)/GENERÁCIA IDENTITY (15)/ZNOVUOBJAVENIE
DUCHOVNÝCH HODNÔT (17)/SPARTAN RACE (20)/POD PIESKOM
(29)/KONTRAKTOR (31)/IN TENEBRIS DOLOR EST (33)/NEUHNEM
(35)/ČLOVIEČIK (35)

redakcia@reconquista.sk
www.reconquista.sk